

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 259/2015
05.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Миломира Николића, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући о захтеву ТДОО "П." из П., улица ..., кога заступа пуномоћник С.Р., адвокат из П., ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 22 У 7499/13 од 05.12.2014. године уз учешће противне странке Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 05.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Ставом I диспозитива побијане пресуде одбијена је тужба тужиоца, ТДОО "П." из П., овде подносиоца захтева, поднета против решења Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Нови Сад, број 47-292/2012 од 12.03.2013. године (чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Нови Сад), којим је одбијен предлог тужиоца за понављање поступка у предмету Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Панчево, број 47-00190/2010-0226-010 (предмет број 532459783) од 31.08.2010. године, који је окончан решењем Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионалног центра Нови Сад, број 47-278/2010 од 08.11.2010. године, којим се у ставу 1. поништава тачка 10. решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Панчево, број 47-00190/2010-0226-010 од 31.08.2010. године, којим се утврђује непријављена обавеза пореза на друге приходе и предмет враћа на поновни поступак и одлучивање, а ставом 2. диспозитива истог решења од 08.11.2010. године одлучено да у делу наведеног решења од 31.08.2010. године, под тачкама 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11. и 12., жалба се одбија и решење остаје на снази.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносилац наводи да сматра да је било неопходно одржавање усмене и јавне расправе у предмету 22 У 7499/13, пре свега због сложености предмета тужбе, бројних писаних доказа, ради чије оцене би саслушање странака указало на чињеницу да је подношење кривичне пријаве против оснивача и власника, те у то време директора предузећа ТДОО "П." П. – Р.З., због кривичног дела пореске утаје из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ РС, било од директног утицаја на покретање поступка понављања контроле пословања наведеног предузећа, са предузећима „Л. П.“, РТВ „Р. М.“, „Н.“, „Б.Ц.“, „Р. и с.“ и „М.Ц.“, у периоду од 13.12.2007. године до 31.10.2008. године, на основу кога је, с обзиром на нове доказе изнете у кривичној пријави проистекло решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Панчево од 31.08.2010. године, односно другостепено решење од 08.11.2010. године, чије понављање подносилац тражи. Указује да је саслушање странака у конкретном случају било неопходно ради разјашњења од каквог је утицаја подношење кривичне пријаве, а затим и вођење кривичног поступка против Р.З. било на доношење решења којим се утврђује постојање неизмирене обавезе по основу ПДВ-а и пословања са наведеним предузећима. Мишљења је да је наведеним поступањем Управни суд повредио одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима као и одредбе члана 32. став 1. Устава Републике Србије, односно право на образложену судску одлуку, као елементарно право на правично суђење зајемчено Уставом. Понављајући наводе из тужбе истиче да Управни суд у својој пресуди од 05.12.2014. године није дао образложење, односно да делимично образложење не одговара чињеничном стању. То јер основна чињеница ради разматрања тужбе је чињеница да је кривична пријава од 25.02.2010. године, достављена Филијали Панчево, била основ за вршење понављања поступка, те сачињавања записника о теренској контроли од 06.08.2010. године, из кога је произашло решење о утврђивању пореске обавезе од 31.08.2010 године, која обавеза је током управно-судског поступка у потпуности извршена путем принудне наплате. Из свих наведених разлога сматра да решење Основног суда у Панчеву Ки .1438/2010 од 17.08.2012. године о обустављању истраге против Р.З. у свему представља нову чињеницу из члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд захтев уважи, те укине побијану пресуду и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка, Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Нови Сад, као правни следбеник доносиоца тужбом оспореног решења - Министарства финансија и привреде Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Нови Сад, није дало одговор на захтев већ је само доставило списе предмета.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, правилно је тужени орган одбио предлог ТДОО "П." из П. за понављање поступка окончаног решењем Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионалног центра Нови Сад, број 47-278/2010 од 08.11.2010. године, са разлога што је оценио да тужилац није изнео нове чињенице нити предложио нове доказе, који нису били познати у ранијем управном поступку, а били би од утицаја на другачије решење ствари. Управни суд налази да тужени орган правилно закључује да, у случају када се решење о утврђивању пореске обавезе заснива на пресуди донетој у кривичном или у поступку за привредни преступ, која је правноснажно укинута, у смислу одредбе члана 239. тачка 3. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), постоји обавеза понављања поступка. Међутим, у конкретном случају решење број 47-278/2010 од 08.11.2010. године, односно првостепено решење од 31.08.2010. године, не заснива се на пресуди донетој у кривичном поступку или у поступку за привредни преступ, која је правноснажно укинута (нити таква пресуда у конкретном случају постоји), па не постоји законски основ за понављање поступка из разлога што је донето решење Основног суда у Панчеву Ки.1438/2010 од 17.08.2012. године о обустављању истраге против З.Р., власника предузећа ТДОО "П." П., јер наведено решење Основног суда у Панчеву не представља нови доказ и нову чињеницу у смислу члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда донета без повреда правила поступка, од утицаја на решење ствари и уз правилну примену материјалног права. Правилно је закључивање из побијане пресуде да решење о обустављању истраге против З.Р. власника ТДОО "П." из П. не представља, у смислу одредбе члана 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку, на коју се тужилац, овде подносилац захтева, позива, нову чињеницу нити понуђени нови доказ, који би довели до другачије одлуке у конкретном случају.

Суд је ценио наводе захтева, који су истицани и у тужби и налази да су неосновани са разлога наведених у образложењу побијане пресуде. Врховни касациони суд је ценио и наводе захтева да је Управни суд повредио правила поступка тиме што није одржао усмену јавну расправу, те да је повређено право на правично суђење, па налази да су и ови наводи неосновани. Ово јер је предмет управног спора, који је окончан побијаном пресудом, оцена законитости решења донетог по предлогу тужиоца, овде подносиоца захтева, за понављање поступка, с позивом на члан 239. тачка 1. Закона о општем управном поступку, у предмету утврђивања пореске обавезе, у коме се одлука не заснива на пресуди донетој у кривичном поступку и у поступку за привредни преступ која је правноснажно укинута, односно таква пресуда у конкретном случају према наведеном, те предлогу за понављање поступка и достављеним доказима није ни постојала. Наиме, у конкретном случају, не постоји обавеза понављања поступка због обустављања истраге против З.Р. власника предузећа "П." д.о.о. из П. решењем Основног суда у Панчеву Ки.1438/2010 од 17.08.2012. године. Полазећи од изнетог, овај суд налази да је Управни суд правилно закључио да су одлучне

чињенице у управном поступку утврђене потпуно и да пружају поуздан основ за оцену законитости решења, при чему се у образложењу побијане пресуде суд правилно позвао на одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану.

Са изнетих разлога, налазећи да су и остали наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 05.11.2015. године, Узп 259/2015

Записничар
Весна Карановић, с.р.

Председник већа - судија
Олга Ђуричић, с.р.